

17

Dům, kde minulost nikdy nespí...

22

přeložila Šárka Králíková

AMY CROSS

17
22

1722

Copyright © Amy Cross 2023

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2026

Cover © Adéla Korbelářová, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7172-1 (pdf)

AMY CROSS

17
22

PANSTVÍ HADLOWŮ
SVAZEK II.

přeložila Šárka Králíková

FOBOS

PROLOG

Dům stál prázdný a mlčenlivý, byl neobydlený a tichý už více než tři desetiletí.

Do oken proudilo světlo pozdního odpoledne, promítalo dovnitř stíny keřů a stromů a odhalovalo vrstvy prachu pokrývající všechny povrchy ve studovně. Už celá léta sem nevstoupilo nic živého, do žádného z pokojů se nezatoulala ani moucha a slyšet bylo jen ševlení blízkého lesa. Kdesi v dálce zakrákala vrána a brzy se ozvala druhá, ale tyto zvuky života zde byly cizí. Dům byl zapečetěný už tak dlouho, až se zdálo, že patří do jiného světa.

Na podestě schodiště se v paprsku světla, jež pronikalo dovnitř, vznášela smítka prachu. Vše vypadalo obyčejně, až na jedinou drobnost. V patře hned nad schodištěm, přímo v ohbí zábradlí, spočívala bledá ruka.

KAPITOLA 1

17. března 1722

Londýnské ulice byly naplněné kakofonií rachotících vozů, zvýšených hlasů a nejrůznějších zvuků bujícího průmyslu. Při pohledu zvenčí by v tom chaosu nikdo nedokázal najít řád, viděl by jen hemžení koní a lidí pospíchajících všemi myslitelnými směry a tlačících se ke zdem, jako by je chtěli posunout.

Tímto zmateným davem si razil cestu muž, který na rozdíl od mnohých přesně věděl, kam jde. Jmenoval se Samuel Butler.

**

„Vždyť ani neumí anglicky,“ zamumlal Toby Wallace usazený u svého stolu v kanceláři firmy Saville and Wallace, nacházející se jen několik ulic od Strandu.

„Chápete to? Máme na trůně krále, který ani nemluví naším jazykem!“

„Zřejmě je to právě ta věc, za niž jsme bojovali,“ podotkl Samuel s nepatrným křivým úsměvem. „Cizinec je lepší než katolík, tak jsem to přinejmenším slyšel.“

„Navíc se mezi lidmi rozmáhají nejrůznější neřesti,“ pokračoval Toby a od okamžiku, kdy se posadil, si už snad posté povzdechl. Otočil se a vyhlédl z nejbližšího okna, jako by si chtěl své obavy potvrdit. „Touto čtvrtí proudí hotové řeky alkoholu, takže naši dělníci mají tváře celé zrudlé a oteklé. Jak se vůbec můžeme považovat za vážnou a úctyhodnou zemi? Jak se můžeme považovat za silné? Vždyť jsme dovolili, aby nám vládl cizinec!“

„Nechci měnit téma,“ začal zdráhavě Samuel, „ale přiznávám, že bych se rád dozvěděl více o té příležitosti, kterou jste zmínil. Ve svém dopise z minulého úterý jste naznačoval, že se mimo město otevřela nová pozice.“

„Vskutku,“ přitakal Toby, vážně přikývl a pak sklonil zrak k dokumentům, které měl rozložené na stole. „Něco takového se stává nesmírně vzácně, ale objevila se tu možnost dohlížet na rozvoj jistého území. Už jste někdy slyšel o Cobblefieldu?“

„Měl bych?“

„Vlastně ne. Je to vesnice dole v Kentu. Každopádně celá věc se má takto. Moje společnost získala

do vlastnictví jisté pozemky, které by mohly být vhodné k nejrůznějším účelům. Celá ta oblast je poněkud zaostalá, jak to na venkově bývá. Běžně bych ve snaze probudit to místo k životu nezacházel tak daleko, ale tahle situace je jiná kvůli dvěma faktorům. Zaprvé, vidím tu potenciál na poměrně slušný návrat investice a zadruhé, díkybohu, k tomu pozemku patří i nemovitost.“

„Skutečně?“ Samuel se zavrtěl na židli. „Jaký druh nemovitosti?“

„Nuže, stojí tam dům,“ upřesnil Toby. „Sám jsem ho neviděl, ale podle všeho je víceméně nový. Před třiceti lety ho nechal postavit jakýsi muž, jenž krátce nato ztratil hlavu. Doslova i obrazně. Kdybyste se tam se svou mladou rodinou přestěhoval, měl byste vhodné bydlení a vlastnictví by přešlo na vás. Později byste jej mohl předat i svým potomkům.“

„Rozumím,“ odpověděl Samuel. „A ten dům...“

„Stojí poměrně daleko za vesnicí,“ varoval ho Toby, „což přináší výhody i nevýhody. Byl byste vzdálen od neblahých světských vlivů. Víím, že jako otci by se vám něco takového zamlouvalo. Na druhou stranu, nedělní cesta do kostela by byla o něco delší, než na co jste nejspíš zvyklý.“ Chvilku si Samuela bedlivě prohlížel, aby odhadl jeho reakci. „Tedy předpokládám správně, že *budete* chodit do kostela?“

„Nikdy mne ani nenapadlo,“ pověděl mu Samuel, „že bych to nečinil.“

„V tom případě myslím, že se můžeme dohodnout,“ řekl Toby a dovolil si ten největší náznak úsměvu, jaký kdy zkrášlil jeho tvář. „Co vy na to, mladý muži? Jste připravený na změnu?“

**

„A jaký přesně je to dům?“ zeptala se Rose svého manžela. Tísnilo se spolu v maličké kuchyni domku na severu Londýna.

„Předpokládám, že jako každý jiný,“ odpověděl Samuel. „Jistě tam budou zdi, podlahy a střecha. A vsadil bych se, že i několik oken.“

„Nehraj si na chytrolína,“ řekla pochybovačně. „Pokud navrhuješ, abychom se přestěhovali dolů do Kentu, pak potřebuji vědět, co nás tam čeká. Toby Wallace je všeobecně považován za nejlakomějšího člověka v celé zemi, tak proč nám dovolí tam bydlet, aniž by požadoval nájem?“

„Protože chce, abych tam pracoval pro jeho firmu,“ vysvětlil Samuel. „Spolu s platem mi nabídl i ten dům. Samozřejmě bych byl zodpovědný za jisté renovační práce.“ Odmlčel se, přistoupil k ní a položil jí ruku na paži. „Tohle jsme přece chtěli už celá léta. Londýn se mění, Rose, a já se obávám, že to není vhodné místo pro výchovu rodiny. Navíc mi

je už pětadvacet let a přiznávám, že mne všechen ten hřmot a povyk unavuje. Necítíš to stejně?“

Čekal, ale zdálo se, že Rose se zdráhá odpovédět.

„Mě nejvíc trápí ten zápach,“ řekla nakonec.

„Zápach?“

„Ten smrad!“ zdůraznila s očima rozšířenými odpořem. „Jistě sis toho také všiml, Samueli! Copak jsem o tom nemluvila už dřív? Čím víc lidí se do tohoto města valí, tím je to horší a dovedu si představit, že časem to bude ještě mnohem smrdutější. Ale jak by někdo mohl něco takového snášet? Není možné, že za jedno či dvě desetiletí lidé začnou padat k zemi mrtví jen kvůli odpornému pachu ostatních?“

„Máš pravdu.“

„Nevěřím, že by lidé měli žít takovým způsobem,“ pokračovala. „Všichni pořád pospíchají, narážejí do sebe a obávám se, že nám brzy dojde vzduch! Copak si můžeme být jistí, že když se tu bude na sebe mačkat tolik lidí, zbude tu stále dost vzduchu pro všechny? Mám pocit, že by se člověk mohl venku začít dusit jen proto, že mu okolní lidé vydýchají všechen vzduch! Mohlo by se to stát i tobě!“

„To se nestane,“ uklidňoval ji, „ale je to jen další důvod, proč bychom měli štědrou nabídku Tobyho Wallace přijmout. Můžeme začít znovu, Rose,

a vybudovat si život na nádherném anglickém venkově. Já vím, že se o Kentu říkají hrozné věci, ale to jsou jen povídačky. Nemůže to být tak zlé, určitě ne ve vnitrozemí. Nejedeme do těch drsnějších přímořských měst, jako je Dover, Deal nebo Crowford. Od těch budeme pěkně daleko.“ Chvilí čekal, a když neodpověděla, pokračoval co nejmírnějším tónem. „Prosím tě, Rose. Nechci tě k tomu nutit. Tu nabídku přijmu jen za předpokladu, že budeš souhlasit. Wallace mne kvůli tomu asi považuje za blázna, ale nechci rozhodovat za tebe.“

Rose konečně otevřela ústa k odpovědi, ale ještě chvíli se zdálo, že se nedokáže rozhodnout.

„Doufám, že ten dům bude obyvatelný,“ varovala ho nakonec s náznakem úsměvu. „Jestli tam přijedeme a najdeme něco jako prasečí chlívek, nikdy ti to neodpustím.“

„To se nestane, slibuji,“ řekl jí. „Takže souhlasíš?“

„Souhlasím,“ přitakala. „Jen se obávám, že to nebude tak snadná změna, jak se domníváš. Oba jsme strávili celý svůj život ve městě, nejsme zvyklí na venkov se vším tamním blátem, deštěm a... hmyzem. Bude tam hmyz, že ano? A ovce?“

„Možná ano,“ uznal, „ale vynasnažím se, abych tě před nimi ochránil.“

„A ještě jedna věc,“ dodala opatrně. „S tou změnou se nebudeme muset srovnat jen my dva. Je tu také...“

Než domluvila, otevřely se zadní dveře a dovnitř vešla mladá, asi dvacetiletá dívka. Od hlavy až k patě byla celá od sazí.

„Tohle není práce pro ženu!“ protestovala a odložila košík. „Smáli se mi všichni chlapci v ulici!“ Otřela si obličej, čímž na něm vytvořila další černé šmouhy, a když postřehla výraz svých rodičů, nakrčila čelo. „Co se děje? Proč se na mě tak díváte?“

KAPITOLA 2

„Kde jsou všichni?“ zeptala se o několik týdnů později Patience. Loudala se za svými rodiči po dlouhé venkovské silnici vedoucí z Cobblefieldu, rozhlížela se kolem, ale neviděla nic než zvlněná pole. „Stalo se něco? Proč tady nejsou žádní lidé?“

„Viděla jsi vesnici,“ zavolal na ni dozadu Samuel. „Tam lidé bydlí, je tam hostinec a obchody. Tam žijí a plní své běžné povinnosti. Někteří samozřejmě pracují na poli a obstarávají dobytek.“

„Takže všechna tahle země za vesnicí je prázdná?“

„Není prázdná,“ odpověděl s úsměvem. „Jen se využívá jinak. Bez takových míst by naše města vypadala ještě hůř, protože bychom nedostávali úrodu, kterou pěstují kolem vesnic, jako je Cobblefield.“

„Ale je tady takové ticho,“ podotkla Patience. „Myslím, že tohle je poprvé v mém životě, nebo

přinejmenším co si pamatuju, kdy neslyším žádné pokřikování. Vlastně mám pocit, jako by mi v uších stále ještě zněl ten londýnský povyk.“

„To časem přejde,“ pověděla jí matka. „Alespoň v to doufám, protože já slyším totéž. Je to jako ozvěna, která nechce utichnout. Připomíná mi, že Londýn tam stále někde je, i když daleko.“

„Jak daleko jsme od Londýna?“ zeptala se Patience otce. „Je to víc než deset kilometrů?“

„Myslím, že to bude nejméně sedmdesát,“ odpověděl.

„Sedmdesát kilometrů?“ To ji zřejmě překvapilo a chvíli kráčela mlčky, jak se snažila srovnat si tu skutečnost v hlavě. „Předpokládám, že to vysvětluje, proč tady panuje takový klid.“

„Už tam skoro budeme,“ oznámil najednou Samuel a zastavil na nenápadném rozcestí. Užší a zjevně méně používaná cesta se tam oddělovala od silnice a mířila do lesa. „Náš nový domov je na konci této cesty, někde za těmi stromy. Soudím, že nás čeká ještě tak půlhodina chůze.“ Otočil se nejprve ke své dceři a poté k manželce. „Také už jste bez sebe očekáváním?“

„Já jsem bez sebe hrůzou z představy, jak to tam musí být špinavé,“ prohlásila Rose a obešla ho. „Tak pojďte, nemá smysl tady lelkovat. Chci to vidět na vlastní oči!“

Cesta jim zabrala spíš tři čtvrtě hodiny. Nakonec se vynořili z lesa nedaleko jakési řeky a všichni tři současně zastavili, protože před sebou konečně spatřili nízkou zídku s kovovou bránou a za ní samotný dům.

„Dům Hadlowů,“ přečetla Patience nápis na oblouku brány. „Kdo byli ti Hadlowovi?“

„Předpokládám, že nějaký Hadlow ten dům postavil,“ odpověděl Samuel a rozhlédl se po okolí. „Je to v podstatě tak, jak to Toby Wallace popisoval. Říkal mi, že na zahradě roste velký starý dub. A celé to vypadá docela dobře. Abych řekl pravdu, očekával jsem více zchátralou budovu a zanedbaný pozemek, takže bych se odvážil tvrdit, že jsem příjemně překvapený.“

„Je tu hodně bláta,“ podotkla Patience, na chvíli sklonila zrak ke svým nohám a poté ukázala na řeku. „A ta voda je kalná. Nedovedu si představit, že by v ní byly ryby.“

„Tohle všechno napravíme,“ odpověděl Samuel, položil jí ruku na rameno a významně se nadechl. „Vidím tu velký potenciál, i když nás bude čekat hodně práce. Začnu tím, že si prohlédnu celý dům a projdu pozemek, abych určil, co bude třeba udělat nejdřív. Patience, zakrátko uvidíš svého otce úplně jinak. Budu manuálně pracovat a nejspíš se u toho ušpiním.“

„Ale je tady chladno,“ otrásla se. „Ty stromy stíní dům před sluncem a zdá se mi, že právě proto je tu takové ticho.“

Podívala se směrem k dubu a celá se zachvěla.

„Má to tady zvláštní atmosféru,“ dodala. „Nic takového jsem ještě nikdy necítila, ale zdá se mi, jako by celá tahle zahrada byla...“ Chvíli hledala vhodná slova, kterými by to popsala, a pak se znovu otočila k otci. „Jako by zadržovala dech.“

„Asi ti bude chvíli trvat, než si přivykneš životu mimo město,“ usmál se Samuel.

„Nemyslím si, že to je tím,“ namítla. „Otče, vím, jak je to pro tebe důležité, ale mám pocit, že je tady něco špatně. Jako by tu bylo něco, co by tu být nemělo. Nedokážu to popsat ani vysvětlit, ale cítím to. Očekávala jsem, že venkov se mi bude jevit přirozený, rozhodně přirozenější než hlučný a špinavý Londýn, ale tohle místo mi připadá nadmíru podivné.“

„To je právě ono,“ uchechtl se Samuel a poplácal ji po zádech. Přistoupil k bráně a otevřel ji, až panty hlasitě zavrzaly. „Uvědomuješ si změnu, kterou prožíváme, a to je dobře. Myslím, že si život tady zamiluješ, Patience. Jen co si na tohle místo zvykneš, budeš se divit, jak jsme vůbec dokázali žít v Londýně.“

Patience měla na jazyku další otázky, ale její otec už prošel bránou a spěchal k domu. UVĚDOMILA SI,

že teď nemá smysl kazit jeho nadšení. Pohlédla tedy na matku, která stála vedle ní, a okamžitě poznala, že ani zdaleka nesdílí otcovo nadšení a všechno to vnímá spíš jako obrovskou výzvu.

„Ty to cítíš, matko?“ zeptala se jí. „Nebo si to skutečně jen představuju? Chovám se jako blázen? Řekni mi popravdě, připadá ti toto místo přirozené?“

„Poslední dobou mi nepřipadá přirozené vůbec nic. Obávám se, že jsem tak nasáklá špínou z města, že se jí budu zbavovat ještě velice dlouho.“ Rose tékala pohledem kolem sebe. „Je to odloučenější, než jsem si představovala, a máš pravdu, že tu je docela zima. Musím si s tvým otcem promluvit o tom, jestli by nebylo možné ty stromy pokácet, aby sem více svítilo slunce. A co se té řeky týče, musím tě varovat, abys do ní nechodila. Vypadá příšerně.“

„Přesně to mě také napadlo,“ ujistila ji Patience. „Předpokládám ale, že musíme věřit otcí. On vždycky ví, co dělá.“

„Nemáme na vybranou,“ zamumlala Rose s pohledem upřeným na svého manžela, který zkoumavě obcházel starý dub. „Zakrátko dorazí muži z vesnice s našimi věcmi, takže bychom se na to měli připravit. Bude tu hodně práce, než se zabydlíme, a obávám se, že budu potřebovat tvoji pomoc.“ Prošla bránou do zahrady. „Ze zkušenosti vím, že takový dům člověku umí nachystat nejedno překvapení.“

Patience se nepohnula. Věděla, že by měla jít za rodiči, ale otálela. Z nějakého důvodu, který opravdu nedokázala přesněji popsat, se jí do toho domu nechtělo. Podezíravě pohlédla na jeho temná okna. Nemohla se zbavit dojmu, že tam někdo je a pozoruje ji. Ale jak by tam mohl někdo být? Pomyslela si, že by si takové hloupé nápady měla vyhnat z hlavy. Nikdy dřív tak zvláštní pocit neměla, ale nyní ho ze sebe nemohla setřást. Přetrvával v ní, vlastně ještě zesiloval a byl čím dál neodbytnější. Nakonec se přistihla, že kontroluje okna pohledem, stále dokola, jedno po druhém a hledá v nich něčí obličej.

„Patience!“ zavolala Rose a mávla na ni. „Pospěš si! Jdeme se podívat dovnitř!“

„Je to krásný dům!“ vykřikl Samuel. „Zamiluješ si ho!“

„To určitě,“ špitla Patience a vydala se za nimi.

Namlouvala si, že její obavy jsou zcela neopodstatněné. Jenže když prošla pod kovovým obloukem a poprvé vkročila na pozemek domu Hadlowů, nedokázala ze sebe setřást narůstající neklid.

KAPITOLA 3

„Je tu mnohem víc místa, než na co jsme zvyklí!“ zavolal vzrušeně Samuel odněkud z hloubi domu. „Rose, vidíš to? Vsadím se, že by se tady dalo i tančit!“

Její rodiče se rozdělili a prozkoumávali jednotlivé pokoje, ale Patience se obezřetně zastavila už v hale. Když vkročila dovnitř, udeřil ji do nosu studený a trochu vlhký vzduch a také vůně zaprášeného dřeva. Přejela prstem po desce nejbližšího stolku a zjistila, že je pokrytá tlustou vrstvou prachu. Pomalu došla k patě schodiště a nahlédla do otevřených dveří. Překvapilo ji, že místnost za nimi je zaplněná množstvím nábytku. U okna byl stůl, na policích seřazené knihy, v rohu zůstala židle. Až do toho okamžiku Patience vůbec nezvážila možnost, že by předchozí majitelé zanechali v domě svůj majetek.

„Jak zvláštní,“ zašeptala, načež se otočila a zvedla zrak ke schodům.

Podesta nad ní z nějakého důvodu působila obzvlášť hrozivě a Patience musela přiznat, že vůbec netouží jít nahoru. Celý dům byl ještě nehybnější a tišší, než jak vypadal zvenčí. Dokonce tak moc, že jí víc než domov připomínal hřbitov.

Zkusila jiné dveře a spatřila něco jako obývací pokoj. Došla ke krbu, sklonila se a sáhla na kovové topeniště, které bylo samozřejmě úplně studené. Někdo ho však alespoň čistě vymetl, takže při úklidu budou mít o jednu starost méně.

„Co ty na to?“

Otočila se. Ve dveřích kdosi stál, ale v pokoji bylo takové šero, že nerozeznávala žádné rysy. Nakonec si její oči přivykly a rozeznaly otcovu usměvavou tvář.

„Není velkolepý?“ pokračoval, vstoupil dovnitř a jeho boty hlasitě zaklapaly na holé dřevěné podlaze. „Dosud jsem si dával pozor, abych dům před tebou a tvou matkou příliš nevychvaloval, ale nyní věřím, že už se nemusím držet zkrátka. Není úplně jiný než náš mrňavý, zatuchlý domek v Londýně?“

„Rozhodně jsem ještě nikdy nic takového neviděla,“ uznala, ale otcovo nadšení nesdílela. „Musím říct, že venkov není takový, jak jsem si ho představovala.“

Samuel trochu ztišil hlas. „Tvoje matka si už nyní stěžuje na prach. Tomu samozřejmě rozumím, ale zkusme velkomyslně přehlédnout stav, v jakém se dům nachází právě teď. Jen pomysli, jak bude vypadat, až si ho upravíme podle svých potřeb.“

„Jenže ten dům není náš,“ namítla Patience. „Ten pan Wallace nás může vyhodit, kdykoliv se mu zachce, nebo ne?“

„Zajistil jsem, aby vlastnictví přešlo na nás,“ vysvětlil. „A ti, kteří přijdou po nás, ho budou moci zdědit. V tomto ohledu se skutečně nemáme čeho obávat.“

„To jsou štědré podmínky,“ podotkla a obešla ho, aby vyhlédla z okna. Spatřila zahradu a ten rozložitý dub. „Jeden se až musí ptát, co ho k takové štědrosti vedlo. Otče, jak dlouho už je tento dům prázdný?“

„Něco málo přes tři desetiletí.“

„Proč?“

„Nejsem si jistý, na co se ptáš.“

Otočila se k němu.

„Proč ho lidé opustili?“ zeptala se. „Je to opravdu pěkný dům, jak jsi sám poznamenal, a stojí na vynikajícím místě nedaleko od vesnice. Tak proč tady všechna ta léta nikdo nebydlel?“

„To si přesně nepamatuji,“ řekl poněkud nepřesvědčivě. „Ale na tom vůbec nezáleží. Teď jsme tu my a vytvoříme si z něj domov. Prozatím se mu

bude dál říkat dům Hadlowů, ale jednoho dne se zeptám pana Wallace, jestli bychom ho nemohli přejmenovat na dům Butlerů. Líbilo by se ti to?“

„Obávám se, že jako obvykle trochu předbíháš...“

„To ano, maluji si naši budoucnost,“ odpověděl. „Jsem rád, že jsme unikli tomu městskému šílenství. Londýn bude s postupem času čím dál rušnější a přelidněnější.“ Přistoupil k ní. „Přece ti nevadí, že jsme odjeli na venkov, že ne, Patience? Pořád sis tam stěžovala na špínu a hluk.“

„To je pravda,“ přiznala s úsměvem. „Tady je samozřejmě také špína. Ale je to jiná špína a možná ne tak škodlivá.“ Zaváhala, ale vycítila, že její otec potřebuje ujištění, a tak se naklonila a políbila ho na tvář. „Děkuju, že jsi zařídil, abychom se mohli přestěhovat,“ řekla, přestože stále měla jisté výhrady. „Určitě se ukáže, že to bylo dobré rozhodnutí a velká změna k lepšímu.“

**

„Je to pěkně velká kuchyň, to tedy ano,“ poznamenala Rose o něco později, zatímco třídila staré hrnce a pánve, které našla v jednom z kumbálů. „Řekla bych, že na mne skoro až příliš velká, ale s tím se tvému otci svěřovat nechci. Prostě se budu muset víc snažit.“

„Pořád mě udivuje, kolik je tu místa,“ prohlásila Patience, když nahlédla do jakési spíže. Na opačném konci byly dokonce další dveře, které nepochybně vedly do dalšího úložného prostoru. „Není takový dům pro tři lidi zbytečně prostorný? Vešlo by se nás sem pětkrát tolik!“

„Neboj, však ho zaplníme,“ zavolala na ni Rose. „Především tvůj otec. Až se pustí do práce, nanosí sem nejrůznější haraburdí.“

„To máš určitě pravdu,“ zašeptala Patience s pohledem upřeným na prázdné police ve staré spižírně. Chvilku měla pocit, jako by ji něco pozorovalo, ale rychle tu myšlenku vyhnala z hlavy a vrátila se do kuchyně. „Pořád úplně nechápu, co tady má otec vlastně dělat. Jakou práci od něj pan Wallace vyžaduje?“

„Tvůj otec se má starat o pozemky a dohlížet na zájmy jistých dalších lidí z Londýna,“ vysvětlila Rose. „Ani já nedokážu popsat, co přesně to bude obnášet, ale jsem si jistá, že ho to plně zaměstná. Nebo v to přinejmenším doufám, protože bych nesnesla, kdyby tu pořád pobíhal a překážel mi.“ Otočila se ke své dceři. „Což mimochodem znamená, že i ty budeš muset přispět k dílu. Nebudeš mít tolik volného času jako dřív.“

„Nějak si nevzpomínám, že bych v Londýně měla čas zahálet,“ odpověděla Patience a pozvedla obočí.

„V tak velkém domě to bude trochu jiné,“ dodala její matka a znovu se věnovala hrncům.

Patience protočila oči ke stropu.

„A není potřeba dělat takové grimasy, Patience.“

„Jak jsi to vůbec poznala?“ protestovala dívka, ale pak si všimla odrazu matčina usměvavého obličeje v okně. „Nemusíš se mnou mluvit jako s dítětem. Jsem více než schopná přiložit ruku k dílu. Vlastně bych se ani nedokázala povalovat a spoléhat na práci druhých. Víš, občas mám dojem, že si mě pleteš s někým úplně jiným.“

„Takže jsi připravená začít hned?“

„Napadlo mě, že bych mohla jít a postarat se o nějaké věci na zahradě,“ odpověděla hrdě Patience. „Už jsem si všimla několika míst, která vyžadují opravdu vysilující práci, a rozhodně nepotřebuju, abys mě na to upozorňovala.“

„To je dobrý nápad,“ uznala Rose a pohlédla na ni, „ale je tu jeden úkol, který bude potřeba udělat dřív.“

„Jaký?“ zeptala se vzdorovitě Patience. „Před ničím neucouvnu.“

„Jistá práce ti v Londýně díky tvé drobné postavě skvěle šla.“ Rose se krátce odmlčela, jako by ji velice pobavilo to, o co se chystala dceru požádat. „A čistě náhodou jsem si v obývacím pokoji všimla, že je tam ucpaný komín.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **1722**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.